

Gerald Durrell: Állatkert a kastély körül (részlet)

A tábla, ahol ezek a műveletek folytak, nagy volt és sáros. Az éjszakának ebben az órájában, a zuhogó esőben úgy festett, mint egy hajdani tankgyakorlótér, amelyet most már elhagytak, mert a tankok többé nem bírnak átázolni rajta. A sár olyan ragadósnak bizonyult, mint sehol másutt Jersey szigetén. Másfél óránkba került, míg Claudiust kicibáltuk erről a földről, és a végén úgy éreztük magunkat, mint azok, akik Stonehenget, ezt a délnyugat-angliai, hatalmas kövekből összerótt, druida szentélynek tartott őskori emléket létrehozták! Isten csodája, hogy egyikünk sem szakadt meg! Végző rettenetes erőfeszítéssel kivontattuk Claudiust a tábláról, átcibáltuk a mezsgyén, be az állatkertbe. Itt újra pihenni akartunk, hogy erőre kapjunk, Claudius azonban akkor úgy határozott, hogy miután visszavittük az állatkert területére, és nyilvánvaló, hogy elkerülhetetlenül vissza fogjuk hajtani a karámjába is, ostobaság volna tovább huzakodni. Hirtelen lábra állt, és mint a kilőtt rakéta, nekilendült, miközben mi kétségbeesetten fityegtünk teste különböző részein. Nevetségesnek tetszett másfél óra hosszat tett minden borzalmas erőfeszítésünk, hogy egyáltalán moccanásra bírjuk, miközben most meg azért kell ott lógnunk a kövér testén, hogy fékezzük a rohanásában, nehogy a szokásos csetlő-botló módján nekirohanjon még valamelyik gránit kapuoszlopnak, és megsérüljön, vagy talán meg is ölje magát. Úgy csüngtünk rajta, mint tengeri nyúlhalak a sebesen úszó cápán, és nagy megkönnyebbülésünkre további baleset nélkül sikerült visszakormányozni ingerlékeny járművünket a karámjába, majd mi is visszatérhettünk hálósobáinkba, tele zúzódásokkal, átfázva, sárral bontottan. Forró fürdőt vettem, hogy magamhoz térjek, és miközben álmosan hevertem a vízben, azon töprengtem, hogy a legrosszabb még hátravan: reggel telefonálnom' kell Leonard du Feu-nek, és meg kell próbálnom bocsánatot kérni fél hektár összetaposott anemonáért és tizenkét ripityomra tört üvegházért.

Jacquie, mint mindig, részvétlen maradt. Ahogy hanyatt feküdtem a fürdő vigasztaló melegében, kezem ügyébe helyezett egy nagy adag whiskyt, és röviden értékelte az éjszaka erőfeszítéseit:

- Te vagy az oka - mondta -, kellett neked ez az átkozott állatkert?!